

den er skæbnens ironi, at vi på samme dag har en 3-timers-diskussion om krigsflygtninge fra Bosnien og om eftermiddagen skal vedtage, hvordan vi i Danmark skal bruge 385 mia. kr. Det er skæbnens ironi i den forstand, at nok kan der være småbrokkerier i Danmark, og nok kan vi den ene gang efter den anden kaste os ud i lange diskussioner om beløb og muligheder for at bruge penge. Og jeg ved også godt, at der i det danske samfund er svage grupper, grupper, som er udsatte, grupper, som har det svært, og grupper, hvis problemer man bestemt er nødt til at tage alvorligt.

Men en kendsgerning er det altså også, at det må give Tingets medlemmer stof til eftertanke, at man på samme dag taler om et krigshelvede nogle få tusinde kilometer herfra, et samfund, der er gået i opløsning, og et samfund, hvor na-ber myrder hinanden.

Eller vi kan kigge østpå og se de sociale fattiggårde, der er kommet ud af mange års dikta-tur og undertrykkelse – mennesker, som i dag kæmper for at bruge den frihed, vi andre har haft i så mange år.

Samtidig med det kan vi gøre det til årets skænderi, om finansloven nu skal have 4 mia. kr. mere eller 4 mia. kr. mindre.

Jeg synes, det fra talerstolen her skal siges, at Danmark er et mønstersamfund, at vi i Danmark har det som nogle af de bedste i verden, at vi nok kan beklage os, men at vi set i den internationale sammenhæng har meget at sige tak for.

Derfor er det godt, at der kan blive bred enighed om en finanslov, selv om vi skal stå og råbe lidt til hinanden inden, for det viser den stabilitet og den forkælethed, som vi i virkeligheden har i det danske samfund, og som vi måske snarere skulle skønne på end bare gå rundt og fortælle, at vores samfund ikke rigtig er noget at samle på.

Det er lykkedes i Danmark at bygge et samfund op, som vi kan være stolte af, og hvor langt de fleste mennesker har det så godt, at det kun er overklassen i en lang række andre lande, der i virkeligheden kan leve op til det niveau, vi har. Så det kunne være, at det skulle være en ingrediens i den danske politiske debat, bare en gang imellem i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

I begyndelsen af hr. Peter Duetofts indlæg var der en ikke uvæsentlig betragtning, som gik ud

på, at så længe vi har arbejdsløshed, ønsker CD, at der opretholdes orlovsordninger. Skal det forstås sådan, at CD er parat til at stoppe orlovsordningerne på de områder, hvor der ikke er arbejdsløshed?

Vi kan jo f.eks. nævne sygehusene, der har problemer med, at sygeplejerskerne tager på orlov, og at man simpelt hen ikke er i stand til at skaffe arbejdskraft til at overtage de job, men må gå til Holland, Sverige, Norge og andre lande og trække arbejdskraft til Danmark. Er det sådan, vi skal forstå hr. Peter Duetoft? Eller er det først, når den sidste mand eller dame af samtlige 305.000 osv., ned til sidste decimal, er kommet i arbejde, at man vil ophøre med orlovsordningerne? Hvis det ikke er tilfældet, hvor er så knæpunktet for, hvornår man kan holde op med orlov? Er det ikke sådan, at man bør gå ud og måle på hvert enkelt erhverv og konstatere, at de steder, hvor der ikke længere er arbejdsløshed, kan man selvfølgelig heller ikke bevilge folk statsbetalt ferie?

Jeg udbeder mig hr. Peter Duetofts uddybning af det synspunkt, som jeg egentlig synes var ganske interessant.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Kim Behnke, at det, jeg sagde, var, at uddannelsesorloven har en voldsom betydning for efteruddannelsen i erhvervs-livet, og at børnepasningsorloven har en vældig stor familiepolitisk betydning.

Det, jeg satte spørgsmålstegn ved, var, om sabbatorloven ville kunne fortsætte på et tidspunkt, hvor der er mangel på arbejdskraft. Det mener jeg er noget, man må tage stilling til, når orlovsordningen udløber, og i den forbindelse er det min holdning, at sabbatordningen i den forstand er en luksusordning, der naturligvis gør, at hvis presset på erhvervs-livet for arbejdskraft på det tidspunkt skulle være blevet så stort, at der er behov, er det dér, man kan stramme op.

Men vi er ikke tilhængere af, at man går ud branche for branche og vurderer, hvordan forholdene er. Vi mener faktisk, at de opstramninger, der er sket i orlovsordningerne, er tilfredsstillende i forhold til problemet.

Men jeg vil understrege, at det altså er sabbatordningen, jeg taler om, for de to andre ordninger har også andre politiske formål, mens sabbatordningen er en ordning, man naturligvis har, om jeg så må sige, råd til i en periode, hvor der er meget arbejdsløshed.